

MOORD?

1977

Na het ontwaken blijft Willem Van Vugt liggen piekeren over de gebeurtenissen van de voorbije week, het was heftig, maar hij heeft geen fouten gemaakt. Alleen in het grote bed strekt hij zijn arm uit naar de lege slaapplek – het vrouwtje is op reis met de kinderen – en glimlacht bij de gedachte aan wat komen gaat. Het is zondag, 6 uur in de morgen.

Op het menu van de dag: bakvis. Wijze van bereiding: maagdenbloed. Hij beroert zich, maar spaart zijn krachten. Om 7 uur klimt hij uit bed, neemt een douche, scheert kin en wangen glad. Hij zet koffie, om 7.30 uur worden de broodjes gebracht. Als de bel gaat, kijkt hij op het scherm. Niet het leuke smoeltje van de bakkersdochter krijgt hij te zien, maar twee vreemde koppen, een veelvraat en een bonenstaak. Met tegenzin trekt hij de hoorn van de deurintercom.

‘Hallo?’

‘Gerechtigde politie, inspecteurs Coucke en Versluys.’

‘Ook een goede morgen, heren.’

Hij probeert zorgeloos te klinken, zwierig als altijd.

‘We hadden graag even met u gesproken.’

‘Kunt u zich legitimeren?’

De veelvraat trekt een kaart uit zijn binnenzak met daarop zijn foto, zijn naam – hij heet Coucke, godbetert – en in de linkerbovenhoek de nationale driekleur. Hij houdt de legitimatie tegen het oog van de camera.

‘Waarmee kan ik u van dienst zijn?’

‘Graag onder vier ogen, alstublieft.’

De raven van het onheil zijn neergestreken. Hun gekras, het geklapwiek van hun vleugels brengen even zijn zelfverzekerdheid aan het wankelen. Herpak je, Willem.

‘Komt u binnen.’

Met een druk op de zoemer opent hij de ijzeren poort waar in kunstig smeedwerk de naam van de villa in is gevlochten: Eldorado.

‘Het lijkt wel de naam van een bordeel,’ zegt Versluys.

‘Of het zegt alles over de man zelf,’ meent Coucke.

Aan de oprijlaan, met aan weerszijden statige platanen, komt geen einde. De aangrenzende tuin lijkt wel het stadspark. Getrimd gazon, exotische struiken, wandelpaden, bloemenpracht, zitbanken. Het domein is afgezoomd met een twee meter hoog traliehek. Camerabewaking van de inrijpoort tot de voordeur. En dan die villa, zeg maar kasteel. De inspecteurs kijken elkaar aan. Volgens hun gegevens is de vogel in dat luxeuze nest amper 32. Ze verwachten een patser, een ongelijke beer die met één slag van zijn klauwen alles opruimt wat hem in de weg staat, een soort Goldfinger.

Willem opent de voordeur. Zijden peignoir, zijden sjaaltje, zijden pyjama, een wolkje aftershave. Een duim hoog, maar van een ontwapenende vriendelijkheid. ‘Uw bezoek verrast me, heren, maar toch welkom.’

De rechercheurs zien er clichéachtig uit, detectives uit een B-film: half uitgeslapen, vluchtig geschoren, in een goedkoop pak en met slecht zittende stropdassen. Eenmaal binnen geven ze hun ogen brutaal de kost, niets ontgaat hun. Kroonluchter uit Venetiaans glas, kalfslederen fauteuils, brokaten gordijnen, fijn geknoopte Oosterse tapijten, bronzen sculpturen en schilderijen. Alles ademt luxe uit, zelfs de kleinste snuisterij.

‘Wij hebben een paar vragen voor u, meneer.’

‘In verband met een ongeval...?’

Niet uit te maken of het als vraag is bedoeld of als evidentie. De inspecteurs kijken elkaar aan. Coucke pikt direct in.

‘Waarom denkt u dat?’

‘Nogal wiedenis. Ik ben schaderegelaar bij een verzekeringsmaatschappij. In de autobranche, meer bepaald.’ Hij slaat een luchtig toontje aan, brede glimlach, vingertje in de lucht. ‘Uw probleem in een zucht opgelost door Van Vugt.’

‘Dat mogen we hopen,’ zegt de veelvraat.

Hij leidt de rechercheurs naar de salon en nodigt hen uit plaats te nemen.

‘Kan ik u iets aanbieden, heren? Koffie? Een versnapering? Iets hartigs?’

‘Vriendelijk van u, maar we hebben dienst.’

‘Dienst ist Dienst und Schnapps ist Schnapps,’ lacht Willem. ‘Komt goed uit. Bespaart me de afwas. Ik ben namelijk niet zo’n huisman en mijn vrouw is er niet. Op vakantie in Spanje. Estepona, wingewest van Marbella. Ik vertrek morgen.’ Hij zet zijn kop koffie op het blad van de salontafel. ‘Vuur maar af.’

Op dat ogenblik gaat de bel, Willem loopt naar het scherm van de intercom.

‘Mijn ontbijt,’ lacht hij. ‘Ogenblikje, hoor. Het meisje doet er even over om van de inrijpoort naar de voordeur te fietsen.’ Hij kijkt in de spiegel en probeert vruchteloos met wat spuugsel een weerbarstige haarlok glad te strijken alvorens de deur open te doen. Hij laat een bankbriefje knisperen tussen zijn vingers en neemt de zak met ontbijtkoeken aan. ‘Laat dat wisselgeld maar zitten. Dag, schoonheid.’ Even later keert hij terug met de witte papieren zak. ‘Kan een knapperig pistoletje u bekoren, heren?’

‘Wij hoeven niks, dank u.’

‘U weet niet wat u mist.’

Hij loopt met de broodzak naar de keuken, neemt een dessertbord, een mes, het zoutvat en het botervlootje, schikt alles op een dienblad en keert terug naar de salon.

‘Neemt u mij niet kwalijk, heren. Aan deze verleiding kan ik niet weerstaan.’ Hij breekt het broodje middendoor, peutert de kruim uit de helften, bestrijkt het overvloedig met boter en doet er een snuifje zout bovenop. ‘Zalig moment. Kan ik een hele week naar uitkijken.’ Hij propt de kruim in zijn mond en kauwt met gesloten ogen. ‘Mijn zondagse zonde.’ Nadat hij de kruimbol heeft doorgeslikt, botert hij de korst en neemt een hap.

Versluys, ongeduldig: ‘Kunnen we ter zake komen, meneer Van Vugt?’

Coucke, droog: ‘Kent u ene Joris Lenaerts?’

‘Uiteraard, we zijn vrienden.’

‘Lang geleden dat u hem hebt gezien?’

‘Een week, zoiets. Wat is er aan de hand met Joris?’

‘Eergisteren, vrijdag 8 juli, is een lichaam opgevist uit het kanaal Gent-Terneuzen. De drenkeling is gisteren door zijn echtgenote, Violet Verniers, geïdentificeerd.’

‘Verdronken? Joris? Hoe kan dat nou? Hij zwom als een vis.’

‘Dat is ons ook bevestigd door zijn echtgenote.’

Willem Van Vugt zet zijn begrafenisgezicht op.

‘Sorry, inspecteur, ik moet even gaan zitten.’ Hij laat zich neervallen in de dichtstbijzijnde zetel, zichtbaar ontdaan, maar laat er zich de laatste hap van het broodje niet minder om smaken. ‘Ik kan het amper geloven. Joris Lenaerts. Ik zie hem hier nog voor me staan. Arme Violet. En ze hebben pas vorig jaar een kind gekregen. Ik moet haar zo meteen bellen.’

‘Hebt u haar inmiddels nog niet aan de lijn gehad?’

Willem aarzelt, hij concentreert zich op het kauwen. Het heeft geen zin daarover te liegen. Een telefoongesprek is zo nageetrokken.

‘Toch wel. Begin van de week heeft Violet me opgebeld. Om mij te vertellen dat haar gozer de hort op was.’

‘Deed hij dat wel meer? De hort op gaan?’

‘Moet u aan haar vragen.’ Hij schudt het hoofd en kijkt voor zich uit alsof hij zich verdiept in een probleem waarvoor de oplossing niet meteen voorhanden ligt. ‘Verzopen. En waar precies?’

‘Sas van Gent, net over de Nederlandse grens.’

‘Sas van Gent? Hoe kwam hij terecht in zo’n godvergeten gat?’

‘We dachten dat u daar het antwoord op zou hebben.’

De gedachte bevalt hem niet.

‘En waarom uitgerekend ik?’ vraagt hij snibbig.

‘Omdat zijn echtgenote ons heeft verklaard dat Lenaerts in uw gezelschap verkeerde toen ze voor het laatst iets van hem heeft vernomen.’

Hij herpakt zich, herwint zijn kalmte.

‘Een week geleden hebben we inderdaad samen gedineerd in Hotel de Lourdes, in Oostakker, hier vlakbij.’

‘Welke dag precies?’

‘Ik neem er even mijn agenda bij.’ Willem raadpleegt zijn tijdsverbruik van de voorbije week. ‘Maandag 4 juli. Kunt u nagaan.’

‘Sinds die dag is hij niet levend teruggezien. Vorige vrijdag, 8 juli, is zijn lijk komen bovendrijven.’

‘Godverdomme,’ zegt Willem en slaat zich voor het hoofd. ‘Ik had hem nooit mogen laten vertrekken. We waren poepe-loere, allebei. Ik heb hem voorgesteld te blijven slapen, maar Joris wilde absoluut nog naar Knokke rijden waar zijn vrouw met vakantie is. Vertel me niet dat hij diezelfde nacht in het water is gereden.’

‘Dat is ie niet. Zijn voertuig stond op een parkeerstrook

naast het water, een kilometer voorbij de dorpskom. We vermoeden dat hij daar in het kanaal is terechtgekomen.'

Willem schudt ongelovig het hoofd.

'Ik kan me niet voorstellen dat een atleet als Joris Lenaerts verzuipt zonder een molensteen om zijn nek.'

'Daarover bestaat nog geen zekerheid. We wachten op het resultaat van de lijkschouwing. Die wordt uitgevoerd in Nederland door professor Zeldenrust, een befaamde patholoog.'

Een lijkschouwing? Dat zint Willem niet, maar hij laat niets blijken.

'En met hoeveel zekerheid hebt u kunnen vaststellen dat Lenaerts uitgerekend op 4 juli, de dag van ons etentje, verdwenen is?'

'Wij zijn pas aan het begin van onze enquête.'

'Maar toch staat u al bij mij aan de deur.'

'Volgens mevrouw Lenaerts heeft haar man niets meer van zich laten horen na dat avondje uit met u.'

'Avondje uit, avondje uit.' Violet, vileine heks, denkt hij. Pas maar op. Als ik bloed, dan jij ook. 'Het was helemaal niet laat. Hooguit 9 uur. Na het eten hebben we afscheid genomen. Ik ben recht naar huis gereden en Joris heeft zijn wagen genomen die in mijn garage geparkeerd stond.'

'Heeft iemand u die avond gezien?'

'Ik zou het niet weten. De burens misschien.'

De burens zeker, daar had hij wel voor gezorgd. Meer bepaald het buurmeisje dat af en toe op het kind komt passen.

'Mag ik even gebruik maken van het toilet, meneer Van Vugt?'

'In de hal. De deur met het icoontje.'

Versluys knikt en verlaat de salon met geen andere bedoeling dan snel even rond te neuzen. Op het aanrecht in de keuken wordt zijn aandacht getrokken door een bon van de firma

Rent-A-Car uit Gent voor de verhuur van een bestelwagen op zaterdag 2 juli, twee dagen voor de feiten. Hij loopt naar het toilet, spoelt door en keert terug naar de salon. Hij besluit zijn troef achter de hand te houden en met geen woord te reppen over de gehuurde bestelwagen. Indien er een bon is, is er ook een onuitwisbaar spoor bij de verhuurfirma.

‘Wat hebt u voor de rest van de avond gedaan?’

‘Aan dossiers gewerkt met de televisie aan. Maar vraag me niet wat er speelde. Ik ben niet zo’n kijker. Ik val in slaap voor de buis. Joris is weggereden. Naar zijn vrouw in Knokke, zei hij. Vermoedelijk via Zelzate, de logische weg.’

‘In Zelzate heeft hij duidelijk niet de richting Knokke genomen.’

‘Vaak reed hij rechtdoor. Over Sluiskil, IJzendijke, Oostburg, Cadzand. Joris was een buitenjongen. Hij hield van de weidse vlakten en een mooie zonsondergang.’

Dat hij vriend Lenaerts een zetje heeft gegeven op zijn reis naar het hiernamaals bezwaart Willem niet het minst. Waar zijn gal van boven komt, is dat Violet met haar uitlatingen hem met stip bovenaan de lijst van verdachten heeft gezet als ze kwaad opzet vermoeden. Kutwijf.

‘Een dom ongeval, als u het mij vraagt, inspecteur. U zult het zien, ik krijg gelijk.’

‘Was de heer Lenaerts depressief?’

‘Hij kon al eens in de put zitten. Wie niet?’

‘Kan hij zelfmoord hebben gepleegd?’

‘Een waterrat die het sop induikt om zichzelf om het leven te brengen? Het is te gek voor woorden. Toch? Er bestaan andere manieren om er een eind aan te maken.’

‘We onderzoeken elk spoor.’

‘U kende het echtpaar goed. Hoe was de verhouding van Lenaerts met zijn vrouw?’

‘Wie uit het bed klapt, klapt uit de biecht. We bleven daar discreet over. Trouwens, inspecteur, als mannen het over de vrouwtjes hebben, is dat meestal niet over het exemplaar met wie ze getrouwd zijn.’

Coucke gniffelt.

‘Hoelang kent u de weduwe?’

Opeens stond ze daar. Violet Verniers: 18 hete zomers, 1.80 meter, 70 kilo dynamiet op lange, slanke benen, een klauterpartij naar de hemel. Hij daar tegenover met zijn 1.63 meter. Ze begeleidde een bouwondernemer die geld van hem hoopte los te krijgen. Een vriendin, knipoogde de man. De gedroomde kans om aan die spetter te laten zien hoe diep zijn zakken wel waren.

‘Een aantal jaren. Ze werkt voor De Vaderlandsche, de verzekeringsmaatschappij waar ik schaderegelaar ben.’

‘Hoe goed kent u haar?’

Dat is Versluys, een roofdier dat prooi ruikt. Er verandert iets in zijn gelaatsuitdrukking, in de toon van zijn stem, zijn ogen vernauwen zich tot spleetjes en zijn neusvleugels trillen terwijl hij een beetje te achteloos informeert naar zijn relatie met het blonde beest. Willem Van Vugt ontwijkt de netelige vraag met een dooddoener.

‘Kunt u in iemands hoofd kijken, inspecteur?’

‘Dat probeer ik toch.’

‘En hoe vaak hebt u achteraf moeten vaststellen dat u het mis had? Een ander goed leren kennen is moeilijk. Een mens raakt nog niet eens wijs uit zichzelf.’

‘Mag ik even gebruikmaken van uw telefoon?’ vraagt Coucke.

‘Ga uw gang.’

De inspecteur neemt de hoorn van de haak, vormt een nummer en wacht geduldig tot er wordt opgenomen.

‘Meneer de procureur,’ zegt hij, schetst kort het gesprek dat hij met Van Vugt heeft gevoerd en concludeert met een ‘Ja, meneer, ik zal de boodschap overbrengen.’ Hij schraapt zijn keel. ‘Ik had procureur Goemans aan de lijn, meneer Van Vugt. Op zijn bevel moet ik u verzoeken ter beschikking te blijven van het onderzoek.’

‘Ik vlieg morgen naar Spanje.’

‘Ik vrees dat u de reis enkele dagen zult moeten uitstellen.’

‘Dat meent u niet.’

‘U mag het grondgebied niet verlaten. Een goedendag verder.’

Willem laat de rechercheurs uit.

Op het bordes blijft Coucke staan, overschouwt het terrein dat zich voor hem uitstrekt en vraagt zich af hoe iemand op zo korte tijd zo rijk is kunnen worden.

‘Prachtig domein hebt u hier, meneer Van Vugt.’

‘Pure meeval. Ik ben uit een rijke broek geschoten en weet met geld om te gaan. Maar vergis u niet, inspecteur, ik werk voor de kost, net als u.’

‘Dat siert u.’

De rechercheurs stappen in de auto en rijden door de lange oprijlaan. Dicht bij de poort, onder een soort carport, staat een kleine grijze bestelwagen Renault die ze bij het binnenrijden niet hebben opgemerkt. Instinctief noteert Versluys het kenteken. De poort gaat automatisch voor hen open. Een vijftigtal meter verderop in de straat staat een wagen geparkeerd waarin twee mannen wat onderuitgezakt in hun stoel de buurt discreet in de gaten houden.

‘Die pokdalige kop achter het stuur ken ik,’ zegt Versluys. ‘Een BOB’er.’

‘Wat doet de opsporingsdienst van de rijkswacht hier?’

‘Ons mannetje in de gaten houden, als je ’t mij vraagt.’

‘We zitten toch niet met twee verschillende diensten op dezelfde zaak?’

‘Alsof dat de eerste keer zou zijn.’

2

Tegen de rechercheurs heeft hij niet uitgeweid over zijn gesprek met Violet Verniers. Op dinsdag 5 juli, de dag nadat hij met Joris Lenaerts in Hotel de Lourdes het Laatste Avondmaal heeft genuttigd, werd hij rond het middaguur opgebeld. De conversatie staat hem nog helder voor de geest.

Violet: ‘Is Lenaerts bij jou thuis blijven slapen?’

Ze noemt haar man altijd bij de achternaam. Eigenlijk heeft ze het nooit over Joris, het valt hem telkens weer op. Sinds ze onlangs moeder is geworden, heeft hij haar ook nooit de naam van haar baby horen noemen. Ze spreekt over het kind. Als over iets dat niet van haar is. Hem noemt ze nochtans altijd bij de voornaam. Willem, zegt ze. Willem, zucht ze. Stel je voor dat ze hem tussen de lakens Van Vugt zou noemen, hij zou het niet kunnen hebben. ‘Harder, Van Vugt, ruiger.’ Om ter plekke een slappe te krijgen.

Hij: ‘Nee. Wij hebben samen gegeten in Hotel de Lourdes. Rond 21.00 uur hebben we afscheid genomen en is elk zijn weg gegaan.’

‘Hij is niet thuisgekomen.’

‘Dan ligt hij onderweg in zijn auto zijn roes uit te slapen. We waren behoorlijk boven ons theewater.’

‘Waarom heb je zijn sleutels niet afgepakt?’

‘Hoor ’s, Violet, die Joris van jou is een grote jongen. Ik heb hem aangeboden bij mij thuis te overnachten, maar nee, Mister

Love wilde weg. Naar zijn schatje, zei hij met een knipoog alsof we hem al stond op te wachten in pikante lingerie. Niet tegen te houden en duizend man sterk als hij een snee in de neus heeft.'

'Als hem maar niets is overkomen.

'Heb je het ziekenhuis of de politie gebeld?'

'Welke ziekenhuis? Welke politie? Ik weet niet eens welke weg hij heeft genomen. Misschien is hij wel naar huis gereden, naar Antwerpen, of naar Limburg, naar zijn moeder.'

'Naar zijn moeder? Hebben jullie ruzie?'

'De laatste tijd hebben we niks anders. En je weet best waarom.'

Willem Van Vugt blijft Oost-Indisch doof.

'Hij zou naar Knokke rijden, dat heeft hij er uitdrukkelijk bij gezegd toen we afscheid namen. Indien ik had geweten dat hij niet zou komen opdagen, was ik zelf bij jou komen slapen, schatje van me.'

'Willem, ik ben niet in de stemming.'

'Ik mis je.'

'Ik mis jou ook, maar dat neemt niet weg dat ik me flink ongerust maak.'

'Joris komt wel terecht. Gun hem de tijd om weer op toerental te komen.'

Hij zei net niet: gun hem de tijd om weer boven water te komen.

Violet: 'Heeft hij iemand anders?'

Willem: 'Niet voor zover ik weet.'

'En jij?'

'Nee. Liefjes geven alleen maar trammelant.'

'Trammelant? Bedankt, hoor.'

'Jij was en bent en blijft de uitzondering, lieve Violet.'

'Mooiprater. Sinds mijn zwangerschap heb je geen vinger meer naar me uitgestoken. Ben ik al vervangen?'

‘Je bent onvervangbaar. En je weet verdomd maar al te goed waarom.’

Hij aarzelt met de vraag op zijn tong, maar vraagt het toch.

‘Heeft het mijn trekken? Het kind, bedoel ik.’

‘Zou je dat zelf niet even komen vaststellen?’

Zodra de rechercheurs zijn huis hebben verlaten, loopt hij naar de telefoon op het lage tafeltje, draait rondjes, weet niet waar hij goed aan doet, bellen of niet, hij haalt het briefje met haar nummer uit zijn portefeuille, hij kan en mag toch zijn medeleven betuigen, want als hij dat niet doet, wordt hij misschien versleten voor een harteloze zak die niet maakt om het verlies van een vriend of het verdriet van een weduwe. Hij vormt haar nummer.

‘Violet, ik ben het. Ik heb zopas het slechte nieuws vernomen.’ Aan de andere kant van de lijn blijft het stil. ‘Sinds wanneer weet jij het?’

‘Sinds gisteren. Twee rechercheurs hebben me op de hoogte gebracht.’

‘Waarom heb je me niet meteen gebeld?’

‘Heb ik gedaan, maar je was er niet...’

De roffel van de dood en het stemgeluid van Violet, zo hees en zo heet dat het ijzer doet smelten, wekken een vreemd begeren in hem. Zal hij stante pede naar Knokke rijden om de kakelverse weduwe een flinke beurt te geven of toch het plan uitvoeren dat hij deze morgen heeft beraamd?

Bakvis. Maagdenbloed.

‘Ik had nochtans alle steun kunnen gebruiken. Een leuk onderonsje was het niet. Wat een hufters.’

‘Coucke en Versluys? Heb ik zonet ook over de vloer gehad.’

‘Toen ik niet meteen in tranen uitbarstte, begonnen ze al hun messen te slijpen. En zeker nadat ik me had laten ontval-

len dat Lenaerts een uitstekende zwemmer was, begonnen ze echt vervelend te doen. Alsof ik hem eigenhandig kopje onder had geduwd. Wat een klootzakken! Op het politiekantoor was het al niet anders. Toen ik vorige woensdag aangifte ging doen van zijn verdwijning, nadat ik overal vruchteloos rond had getelefoneerd, bekeken de flikken me alsof... alsof...'

'Ik weet hoe mannen naar je kijken, Violet.'

'Alsof het mijn schuld was dat hij was weggelopen. "Je man is volwassen, mevrouwetje," zei die flik, op zo'n hooghartig toontje. "Hij kan gaan en staan waar hij wil zonder dat zijn vrouw te moeten vertellen. De dag dat hij terugkeert, horen we 't wel." Ze namen me niet ernstig.'

'Zal ik naar je toekomen?'

'Ik weet niet of dat een goed idee is.'

'Misschien niet,' zegt Willem, ik mag zelfs niet gaan en staan waar ik wil. Verbod om het territorium te verlaten. Ik zou morgen naar Spanje vliegen en dat ben ik nog steeds van plan. Ze kunnen de pot op.'

3

Willem Van Vugt heeft de onhebbelijke neiging om in heikele situaties op het scherp van de snee te lopen en het gevaar op te zoeken in plaats van het te ontvluchten. Hij staat op het punt te doen wat hij alweer beter zou laten, maar hij heeft een stevig alibi nodig en daarvoor moet hij met zijn vingers door het vuur. Ze is pas vijftien en botergeil, een proletendochter met een hang naar luxe, mollig, nog niet helemaal uit het meisjesvet. Sinds twee jaar is Toria Devreese de vaste babysitter ten huize Van Vugt.

Toria... Vorig jaar, rond kerst, was hij onverwachts teruggekeerd om het geschenk op te halen dat hij vergeten was mee te nemen voor zijn gastheer. Ze had hem niet horen binnenkomen. Gebiologeerd keek hij naar het meisje dat weg van de wereld, hoofd in de nek en met gesloten ogen een woeste rit maakte op de buik van Beertje Colargol, de knuffel van zijn jongste dochter. Hij had een tijdje gegluurd en dan zachtjes de deur gesloten, zijn vrouw wachtte in de auto.

Diezelfde avond liet hij zijn vrouw het meisje naar huis brengen onder het voorwendsel dat hij zich niet goed voelde. Het was voor geen woord gelogen. Hij gloeide van bronst en de vrees dat hij zijn vingers zou branden won het van zijn drift. Het was uitstel, hij wist het.

Op een dag in mei had ze haar huiswerk meegebracht. Het vlotte niet, ze zat te kauwen en te sabbelen op haar pen. Hij keek mee over haar schouder. Niet dat hij haar van enige hulp kon zijn want zelf had hij niet eens zijn humaniora afgemaakt.

‘Van mij krijg je een tien...’

Met zijn fluisterstem in haar oor, met zijn neus in haar haar, met zijn hand op haar schouder, met zijn duim die haar nek beroerde. Toen versnelde haar ademhaling.

Laatst was zijn vrouw bij een theekransje haar hoofd gaan vullen met het getater van haar leeghoofdige vriendinnen. Hij kwam thuis om een dossier, dat hij daar zorgvuldig verborgen hield, te raadplegen. Zijn dochters Sofietje en Treesje sliepen op de sofa. In de slaapkamer was Toria de hele garderobe van mevrouw rond haar fraaie lijf aan het draperen. Toen hij haar in de gaten kreeg, trok ze net een witte blouse aan die ze onderaan met een platte knoop dichtmaakte om haar uitbundige tieten in bedwang te houden. Daaronder droeg ze een korte blauwe plissérok met rode bollen. Ze pivoteerde om haar as als een ballerina. Het rokje tolde de hoogte in, ont-

blootte haar kont tot aan de bilnaad. Hij kon haar onderbroek zien.

‘Betrappt,’ lachte hij.

‘Sorry, meneer.’

Toria stond aan de grond genageld, ademde zwaar, haar angstogen smeekten bijna om een bestraffing. Ze durfde zich niet om te draaien. Hij ging achter haar staan, zo dichtbij dat hij helemaal warm werd van de damp die dat jonge lijf uitwasemde. Hij ademde in haar oor.

‘Het staat je beeldig. Je mag het hebben.’

‘Maar, meneer...’

‘Willem,’ zei hij en legde zijn handen op haar schouders. ‘Ons geheimpje.’

Ze glimlachte wat ongemakkelijk.

‘Je bent mooi en ik wil dat je iedereen de ogen uitsteekt. Dat je vriendinnetjes je benijden en de jongens van je leeftijd in bosjes achter je aanlopen.’ Ze schokschouderde wat ongemakkelijk. ‘Dat doen ze vast nu ook al.’

‘Het zijn snotneuzen.’

Hij liet zijn handen langs haar armen glijden.

‘Ben je al onder de man geweest?’ vroeg hij een beetje brutaal. Ze schudde het hoofd, verward. ‘Een lekkere meid als jij...’

Ze kleurde rood als een kriek. Zijn vingers verstrengelden zich in de hare. Ze gaf stevig tegendruk. Hij ritste zijn gulp open. Op dat ogenblik hoorden ze Sofietje de trap oplopen en om Toria roepen.

Hij neemt de hoorn van de haak en vormt het telefoonnummer van Devreese.

‘Alfons, Van Vugt hier.’

‘Goede morgen, meneer Willem.’